

Timmer wist tijdens haar onderzoek in de archieven van Metz & Co de collectie stoffen te redden, die tijdens een verbouwing bij het vuilnis dreigde te belanden. 'In een metersdiepe kast waren vanaf het begin van de eeuw de Metz-stoffen bewaard. Hoe dieper ik in die kast kroop, op mijn buik over de opgerolde lappen, hoe ouder het werd. Ik was onder de indruk. Wat een variatie in ontwerpen, kleurstellingen en stofsoorten!' Het textiel bevindt zich nu in het Amsterdams Historisch Museum. Bij het opdoeken van een Metz-meubelwerkplaats had de onderzoekster minder geluk. Vlak voordat zij met een busje langskwam, waren de overgebleven oude ontwerpen weggegooid. Timmer kon een Penaat-stoel redden, die nu in haar woning staat. Ze wijst: "Kijk eens hoe mooi die poot van de rugleuning doorloopt. Penaat is mijn favoriete meubelontwerper. Zijn meubels hebben een evenwicht en verfijning in hun vormen die ze iets heel edels geeft."

De Metz-vormgeving is op meer manieren terug te vinden in het huis van de kunsthistorica. Ze heeft haar etage op de Wallen doorgebroken omdat 'de ruimtelijkheid van Rietveld haar aanspreekt.' Ook heeft ze twee Metz-commodes, gekregen van de familie De Leeuw. 'Die stonden in hun schuur, haha.'

Timmers boek over de geschiedenis van Metz verscheen in 1995, tegelijk met de door haar ingerichte tentoonstelling in het Stedelijk Museum. Vorig jaar schreef ze de eveneens zeer leesbare nabeschouwing *Avant-garde en commercie*. Samen vormen deze teksten haar proefschrift. De geijkte wetenschappelijke editie - saai en uitputtend geannoteerd - blijft achterwege. 'Dat typeert mijn promotor Carel Blotkamp. Hij vindt de manier waarop je dingen opschrijft en overbrengt een belangrijk onderdeel van ons vak. Ik schrijf graag toegankelijk, want dan begrijp ik het zelf ook beter.'

Timmer verklaart in *Avant-garde en commercie* de ogenschijnlijk paradoxale samenwerking tussen maatschappijkritische kunstenaars en het kapitalistische warenhuis. Anti-commerciële principes of niet, de gelegenheid die Metz & Co bood om vernieuwende ontwerpen daadwerkelijk te vervaardigen, was voor veel kunstenaars te mooi om te laten liggen. Productie door Metz viel met enige goede wil te beschouwen als eerste stap op weg naar het ideaal van het volksmeubel.

Hardcore-functionalisten dachten daar anders over. Van Tijen schreef bijvoorbeeld dat de 'zwoele' winkelomgeving afbreuk deed aan 'het wezen van het moderne stalen buismeubel is geen luxueuze modegril, maar het eenvoudige, goeddoordachte, beknopte en goedkope massameubel'. Voor Metz & Co lag de samenwerking evenmin voor de hand. De dure zelfvervaardigde meubels

